

ubi cupiditas quam vel coercendo superet nulla erit? quoniam summa¹ sanitas erit, quando contentio mortis nulla erit.

CAPUT CXXII. — 33. *Libri conclusio.* Sed sit aliquando hujus voluminis finis, quod ipse videris utrum Enchiridion vel appellare debeas, vel habere. Ego tamen cum spernenda tua in Christo studia non puta-

¹ Sic plerique Mss. Alii quidam cum Dan., *quam summa.* Lov. et Arn., *quando summa.*

rem, bona de te credens in adjutorio nostri Redemptoris ac sperans¹, teque in ejus membris plurimum diligens, librum ad te, sicut valui, utinam tam commodum quam prolixum, de Fide, Spe et Charitate conscripsi.

¹ Editi, *bona de te credens, in adjutorio nostri Redemptoris confidens ac sperans.* Verbum, *confidens*, abest a Mss. plerisque, et alia in eis est vocum interpunctio, ut sensus sit, *bona credens ac sperans de te.*

AD MONITIO

IN LIBRUM DE AGONE CHRISTIANO.

Adscribendus iste liber anno Domini supra trecentimum aut nonagesimo sexto, aut nonagesimo septimo. Nam tertio loco positus in Retractationum libro secundo reperitur, inter illa opuscula quæ Augustinus post susceptum episcopatum (quod munus exeunte anno 395 indeptus est) prima confecit. Enim vero in capite 29, ubi Christianos deterret atque avocat a Donatistarum schismate, quod varias in partes discissum merito fuisse observat, ut quomodo Christum dividere conatus erat, sic ipse a suis Donatus quotidiana concisione divideretur: illic tamen ad causæ utilitatem non trahit, quod Prætextatum et Felicianum Donatistæ, utrumque propter scelera a se per celebri sententia concilii Bagaiensis ejectum, recepissent postea in suam communionem; tametsi isthæc receptio circa initium anni 397 contigerit. Neque vero parum id momenti habet ad roborandam opinionem quam in tomi 2 præfatione, cum de ætate Epistolæ 31, ad Paulinum scriptæ diceremus, liberam esse volumus de libris ad Simplicianum, quos referre solent ad annum 397, ut eos scilicet libros (quandoquidem in Retractationibus ante opus de Agone recensentur) ad annum 396 revocare liceret.

De Agone Christiano librum appellavit Augustinus, quia Christianos ad pugnandum cum diabolo erudit. Invisibilem hostem debellari docet recta fide et probis moribus. Quapropter monet in primis, ut contra cupiditates decertemus, et corpus nostrum servituti, nosque ipsos Deo subjiciamus. Deinde vero quia subjici Deo per fidem incipimus, ad catholicæ fidei Regulam, rejectis contrariis hæresibus, tenendam cohortatur. Præcipuas quasdam hæreticorum sectas hic nominat; sed contra Manichæos præsertim fecisse librum videtur, ut ab illa stolidæ æque ac sacrilegæ hæresi plebem averteret. In eos est non tantum prima pars libri, qua explodit horum somnia de pugna gentis tenebrarum rebellantis adversus Deum; sed altera etiam pars, qua fidei christianæ, quam hæretici iidem irridebant, simplicitatem et sinceritatem commendat.

Hujus operis meminit Cassiodorus senator in libro de Institutione divinarum Litterarum, cap. 46: *Ejusdem, ait, Augustini liber unus, quem de Agone Christiano composuit, maxime vobis necessarius, qui calcato sæculo desudatis in certamine christiano.*

In librum de Agone Christiano vide lib. 2, cap. 3, Retractationum, tom. 1, col. 631, verbis, Liber de Agone, usque ad verba, Corona victoriæ. M.

S. AURELII AUGUSTINI

HIPPONENSIS EPISCOPI

DE AGONE CHRISTIANO

LIBER UNUS (a).

Hortatur et instituit ad decertandum christiana pugna cum diabolo. Hunc vinci a nobis ac subigi, quando vincuntur cupiditates et corpus in servitutum redigitur; ipsum vero corpus servituti subjici docet, si nos ipsos subjiciamus Deo, cui creatura omnis aut voluntate servit aut necessitate. Subsidio fidei munitam esse humanam imbecillitatem, eique per Filium Dei carnem factum quam opportuno remedio subventum esse ostendit. Postea catholicæ fidei capitula singula Symbolo comprehensa percurrens, exortas varias in eam hæreses detegit et vitari jubet.

CAPUT PRIMUM. — 1. *Corona vincentibus promissa.* victoriæ non promittitur nisi certantibus. In divinis *Adversarius diabolus auxilio Christi vincitur.* Corona autem Scripturis assidue invenimus promitti nobis

ADMONITIO PP. BENEDICTINORUM.

Ad emendandum librum de Agone Christiano, subsidio fuerunt Mss. præter tres Vaticanos, Gallicani septemdecim, unus in primis laudandus codex, quem Germanensi nostræ bibliothecæ dono dedit illustrissimus Dominus D. Dux Noaliensis, codex item collegii Navarrici Parisiensis, codex abbatie Victorinæ, Germanensis, Corbeiensis, Remensis S. Remigii, Vindocinensis, Lyrensis, Uticensis s. Ebrulphi, S. Michaelis in Periculo maris, Andegavensis S. Albini, et Andegavensis S. Sergii, Casalis Benedicti, duo Floriacensis bibliothecæ, ac totidem Colbertinæ, qui alias Thuanæ fuerunt et collegii Fuxensis; Lovaniensium quoque variantes lectiones ex tribus Belgicis Mss. collectæ; ac editiones veteres Parv., id est, Joannis Parvi, an. 1515, Am. Amerbachii, Er. Erasmi, et Lov. Lovaniensium.

Comparavimus præterea eas omnes editiones initio Retr. et Confess. t. 1, memoratas. M.

(a) Scriptus anno 396, aut paulo post.

coronam, si vicerimus. Sed ne longum sit multa commemorare, apud apostolum Paulum manifestissime legitur: *Opus perfecti, cursum consummavi, fidem servavi; jam superest mihi corona justitiae* (II Tim. IV, 7, 8). Debemus ergo cognoscere quis sit ipse adversarius, quem si vicerimus coronabimur. Ipse est enim quem Dominus noster prior vicit, ut etiam nos in illo permanentes vincamus. Et Dei quidem Virtus atque Sapientia, et Verbum per quod facta sunt omnia, qui Filius Dei unicus est, super omnem creaturam semper incommutabilis manet. Et quoniam sub illo est creatura etiam quæ non peccavit, quanto magis sub illo est omnis creatura peccatrix? Ergo quoniam sub illo sunt omnes sancti Angeli, multo magis sub illo sunt omnes prævaricatores angeli, quorum diabolus princeps est. Sed quia naturam nostram deceperat, dignatus est unigenitus Dei Filius ipsam naturam nostram suscipere, ut de ipsa diabolus vinceretur, et quem semper ipse sub se habet, etiam sub nobis eum esse faceret. Ipsum significat dicens: *Princeps hujus mundi missus est foras* (Joan. XII, 31). Non quia extra mundum missus est, quomodo quidam hæretici putant: sed foras ab animis eorum qui cõherent verbo Dei, et non diligunt mundum, cujus ille princeps est; quia dominatur eis qui diligunt temporalia bona, quæ hoc mundo visibili continentur: non quia ipse dominus est hujus mundi, sed princeps cupiditatum earum quibus concupiscitur omnne quod transit; ut ei subiaceant qui negligunt æternum Deum, et diligunt instabilia et mutabilia. *Radix enim est omnium malorum cupiditas; quam quidam appetentes, a fide erraverunt, et inseruerunt se doloribus multis* (I Tim. VI, 10). Per hanc cupiditatem regnat in homine diabolus, et cor ejus tenet. Tales sunt omnes qui diligunt istum mundum. Mittitur autem diabolus foras, quando ex toto corde renuntiatur huic mundo. Sic enim renuntiatur diabolo, qui princeps est hujus mundi, cum renuntiatur corruptelis, et pompis, et angelis ejus. Ideoque ipse Dominus jam triumphantem naturam hominis portans, *Scitote, inquit, quia ego vici mundum* (Joan. XVI, 33).

CAPUT II. — 2. *Quomodo vincitur diabolus. Vincuntur invisibiles potestates, ubi vincuntur cupiditates.* Multi autem dicunt: Quomodo possumus vincere diabolum quem non videmus? Sed habemus magistrum, qui nobis demonstrare dignatus est quomodo invisibiles hostes vincantur. De illo enim dicit Apostolus: *Exuens se carne, principatus et potestates exemplavit, fiducialiter triumphans eos in semetipso* (Coloss. II, 15). Ibi ergo vincuntur inimicæ nobis invisibiles potestates, ubi vincuntur invisibiles cupiditates: et ideo quia in nobis ipsis vincimus temporalium rerum cupiditates, necesse est ut in nobis ipsis vincamus et illum qui per ipsas cupiditates regnat in homine. Quando enim dictum est diabolo, *Terram manducabis*; dictum est peccatori, *Terra es, et in terram ibis* (Gen. III, 14, 19). Datus est ergo in cibum diabolo peccator¹. Non simus terra, si volumus manducari a serpente. Sicut enim quod manducamus, in nostrum corpus convertimus,

¹ Plerique MSS., *diaboli*.

ut cibus ipse secundum corpus hoc efficiatur quod nos sumus: sic malis moribus per nequitiam et superbiam et impietatem hoc efficitur quisque quod diabolus, id est, similis ejus; et subicitur ei, sicut subjectum est nobis corpus nostrum. Et hoc est quod dicitur, manducari a serpente. Quisquis itaque timet illum ignem qui paratus est diabolo et angelis ejus (Matth. XXV, 41), det operam triumphare de illo in semetipso. Eos enim qui foris nos oppugnant, intus vincimus, vincendo concupiscentias per quas nobis dominantur. Et quos invenerint sui similes, secum ad poenas trahunt.

CAPUT III. — 3. *Dæmones quomodo in cœlestibus sunt, et rectores tenebrarum.* Sic et Apostolus dicit, quod in semetipso pugnat adversus potestates exteriores. Ait enim: *Non est nobis colluctatio adversus carnem et sanguinem, sed adversus principes et potestates hujus mundi, rectores harum tenebrarum, adversus spiritualia nequitiae in cœlestibus* (Ephes. VI, 12). Cœlum enim dicitur et iste aer, ubi venti et nubes et procellæ et turbinés fiunt; sicut etiam Scriptura dicit multis locis, *Et intonuit de cœlo Dominus* (Psal. XVII, 14); et, *aves cœli* (Psal. VIII, 9); et, *volatilia cœli* (Matth. VI, 26); cum manifestum sit aves in aere volare. Et nos in consuetudine hunc aerem cœlum appellamus: nam cum de sereno vel nubilo querimus, aliquando dicimus, *Qualis est aer?* aliquando, *Quale est cœlum?* Hoc dixi, ne quis existimet ibi habitare mala dæmonia, ubi solem et lunam stellas Deus ordinavit. Quæ mala dæmonia ideo Apostolus appellat spiritualia, quia etiam mali angeli in Scripturis divinis spiritus appellantur. Ideo autem rectores harum tenebrarum eos dicit, quoniam peccatores homines tenebras appellat, quibus isti dominantur. Ideo et alio loco dicit, *Fuistis enim aliquando tenebræ; nunc autem lux in Domino* (Ephes. V, 8): quia ex peccatoribus justificati erant. Non ergo arbitremur in summo cœlo habitare diabolum cum angelis suis, unde lapsum esse credimus.

CAPUT IV. — 4. *Manichæorum error de gente tenebrarum contra Deum rebellante.* Sic enim erraverunt Manichæi, qui dicunt ante mundi constitutionem fuisse gentem tenebrarum, quæ contra Deum rebellavit: in quo bello credunt miseri omnipotentem Deum non sibi aliter potuisse succurrere, nisi partem suam contra eam mitteret. Cujus gentis principes, sicut illi dicunt, devoraverunt partem Dei, et temperati sunt ut posset mundus de illis fabricari. Sic dicunt Deum pervenisse ad victoriam cum magnis calamitatibus et cruciatibus et miseriis membrorum suorum: quæ membra dicunt esse commixta tenebris visceribus principum illorum, ut eos temperarent, et a furore compescerent. Et non intelligunt tam sacrilegam esse suam sectam, ut credant omnipotentem Deum non per creaturam quam fecerit, sed per ipsam naturam suam bellasse cum tenebris: quod nefas est credere. Neque hoc solum, sed etiam illos qui victi sunt, factos esse meliores, quia furor eorum compressus est: Dei autem naturam quæ vi-

cit, factam esse miseriam. Dicunt etiam eam per ipsam commixtionem perdidisse intellectum et beatitudinem suam, et magnis erroribus et cladibus esse implicatam. Quam si aliquando vel totam purgari dicerent; magnam tamen impietatem contra omnipotentem Deum affirmarent, cujus partem crederent tanto tempore in erroribus et poenis esse jactatam sine aliquo peccati crimine. Nunc vero infelices audent adhuc dicere nec totam posse purgari; et ipsam partem quae purgari non potuerit, proficere ad vinculum, ut inde involvatur et illigetur malitiae sepulcro¹; et sic ibi semper sit pars ipsa Dei misera; quae nihil peccavit, et affligatur in aeternum carcere tenebrarum². Hoc illi dicunt, ut simplices animas fallant. Sed quis tam simplex est, ut ista non sentiat esse sacrilega, quibus affirmant omnipotentem Deum necessitate oppressum esse, ut partem suam bonam et innocentem tantis cladibus obruendam et tanta immunditia inquinandam daret, et non totam liberare posset; et quod liberare non potuerit, aeternis vinculis colligaret? Quis ergo ista non exsecretur? quis non intelligat impia esse et nefanda? Sed illi quando capiunt homines, non ista prius dicunt; quae si dicerent, riderentur, aut fugerentur ab omnibus³: sed eligunt capitula de Scripturis, quae simplices homines non intelligunt; et per illa decipiunt animas imperitas, quaerendo unde sit malum. Sicut in isto capitulo faciunt, quod ab Apostolo scriptum est; *Rectores harum tenebrarum, et spiritualia nequitiae in caelestibus*. Quaerunt enim deceptores illi, et interrogant hominem Scripturas divinas non intelligentem, unde sint in caelo rectores tenebrarum; ut cum respondere non potuerit, tradatur ab eis per curiositatem; quia omnis anima indocta curiosa est. Qui autem fidem catholicam bene didicit, et bonis moribus et vera pietate munitus est, quamvis eorum haeresim nesciat, respondet illis tamen. Nec enim decipi potest, qui jam novit quid pertineat ad christianam fidem, quae catholica dicitur, per orbem terrarum sparsa, et contra omnes impios et peccatores, negligentes autem etiam suos⁴, Domino gubernante secunda.

CAPUT V. — 5. *Spiritualia nequitiae in caelestibus, quo sensu dictum*. Quoniam ergo dicebamus apostolum Paulum dixisse habere nos colluctationem adversus rectores tenebrarum et spiritualia nequitiae in caelestibus; et probavimus etiam istum aerem terrae proximum caelum vocari: oportet credere adversum diabolum et angelos ejus nos dimicare, qui gaudent perturbationibus nostris. Nam et ipse Apostolus alio loco diabolum principem potestatis aeris

hujus appellat (*Ephes. II, 2*). Quamvis ille locus, ubi ait, *Spiritualia nequitiae in caelestibus*, possit et aliter intelligi, ut non ipsos praevicatorum angelos in caelestibus esse dixerit, sed nos potius, de quibus alio loco dicit, *Conversatio nostra in caelis est* (*Philipp. III, 20*): ut nos in caelestibus constituti; id est, in spiritualibus praecipis Dei ambulantes, dimicemus adversus spiritualia nequitiae, quae nos inde conantur abstrahere. Magis ergo illud quaerendum est, quomodo adversus eos quos non videmus, pugnare possimus, et vincere; ne putent stulti adversus aerem nos debere certare.

CAPUT VI. — 6. *Corpus castigandum, ut diabolus et mundus vincantur*. Docet itaque Apostolus ipse, dicens: *Non sic pugno, quasi aerem caedens; sed castigo corpus meum, et in servitum redigo, ne forte aliis praedicans, ipse reprobus inveniar* (*I Cor. IX, 26, 27*). Item dicit: *Imitatores mei estote, sicut et ego Christi* (*Id. XI, 1*). Quare intelligendum est, etiam ipsum Apostolum in semetipso triumphasse de potestatibus hujus mundi, sicut de Domino dixerat (*II Cor. II, 14, et Coloss. II, 15*), cujus se imitorem esse profiteretur. Imitemur ergo et nos illum, sicut hortatur, et castigemus corpus nostrum, et in servitum redigamus, si mundum volumus vincere. Quia per illicitas delectationes suas et pompas et perniciosam curiositatem nobis dominari potest hic mundus; id est, ea quae in hoc mundo perniciose delectatione colligant amatores rerum temporalium, et diabolo atque angelis ejus servire cogunt: quibus omnibus si renuntiavimus, redigamus¹ in servitum corpus nostrum.

CAPUT VII. — 7. *Ut corpus nobis subjiciatur, subjiciamus nos ipsos Deo, cui omnis creatura servit, velit nolit. Justorum et injustorum in hujus vitae bonis et malis discrimen*. Sed ne quis forte hoc ipsum quaerat, quomodo fiat ut corpus nostrum servituti subjiciamus; facile intelligi et fieri potest, si prius nos ipsos subjiciamus Deo, bona voluntate et sincera charitate. Nam omnis creatura, velit nolit, uni Deo et Domino suo subjecta est. Sed hoc admonemur, ut tota voluntate serviamus Domino Deo nostro. Quoniam justus liberaliter servit, injustus autem compeditus servit. Omnes tamen divinae providentiae serviunt: sed alii obediunt tanquam filii, et faciunt cum ea quod bonum est; alii vero ligantur tanquam servi, et fit de illis quod justum est. Ita Deus omnipotens, Dominus universae creaturae, qui fecit omnia, sicut scriptum est, *bona valde* (*Gen. I, 31*), sic ea ordinavit, ut et de bonis et de malis bene faciat. Quod enim juste fit, bene fit. Juste autem sunt beati boni, et juste mali poenas patiuntur. Ergo et de bonis et de malis bene facit Deus, quoniam juste omnia facit. Boni sunt autem, qui tota voluntate Deo serviunt; mali autem necessitate serviunt: nemo enim leges Omnipotentis evadit. Sed aliud est facere quod lex jubet, aliud pati quod lex jubet. Quapropter boni secundum leges

¹ Omnes Mss., *sepulcrum*.

² Nonnulli Mss., *affigatur* (vel, *affigitur*) *in aeternum carceri tenebrarum*.

³ Sic Parv. et plures Mss. At editiones aliae, *fugarentur ab omnibus*. Tres Mss., *fugarentur ab hominibus*.

⁴ Editi Am. Er. et Lov.; *negligentes autem sui*. Melius Parv. cui septem Mss. suffragantur, *negligentes autem etiam suos*. Nempe suos, contra quos negligentes securam fidem dicit, intelligimus catholicos fideles. Quatuor Mss. habent *de negligentibus autem suis*; sed male.

¹ Editi, *si renuntiamus, redigimus*. At Mss. omnes *redigamus*: et ex iisdem plures, *renuntiavimus*.

faciunt, mali secundum leges patiuntur.

8. Néc nos moveat quod in hac vita secundum carnem quam portant, justī multa gravia et aspera tolerant. Nihil enim mali patiuntur, qui jam possunt dicere quod ille vir spiritalis exsultat et prædicat. Apostolus, dicens: *Gloriamur in tribulationibus; scientes quoniam tribulatio patientiam operatur, patientia probationem, probatio vero spem, spes autem non confundit: quia charitas Dei diffusa est in cordibus nostris per Spiritum sanctum qui datus est nobis* (Rom. v, 3-5). Si ergo in hac vita, ubi tanta tormenta sunt, possunt boni et justī viri, cum talia patiuntur, non solum æquo animo tolerare, sed etiam in Dei charitate gloriari¹; quid cogitandum est de illa vita, quæ nobis promittitur, ubi nullam de corpore molestiam sentiemus? Quoniam non ad hoc resurget corpus justorum, ad quod resurget corpus impiorum: sicut scriptum est, *Omnes resurgemus, sed non omnes immutabimur*. Et ne quisquam putet non justis immutationem istam promitti, sed potius injustis, et eam existimet esse pœnalem, sequitur et dicit: *Et mortui resurgent incorrupti, et nos immutabimur* (I Cor. xv, 51, 52). Quicumque ergo mali sunt, sic ordinati sunt: quia et unusquisque sibi, et omnes invicem sibi nocent. Hoc enim appetunt quod perniciose diligitur, et quod eis facile auferri potest; et hoc sibi auferunt invicem, quando se persequuntur. Et ideo cruciantur quibus auferuntur temporalia, quia diligunt ea: illi autem qui auferunt, gaudent. Sed talis lætitia cæcitas est, et summa miseria: ipsa enim magis implicat animam, et ad majora tormenta perducit. Nam gaudet et piscis, quando hamum non videns, escam devorat: sed cum piscator eum adducere cœperit, viscera ejus torquentur primo; deinde ab omni lætitia sua per ipsam escam de qua lætatus est, ad consumptionem trahitur. Sic sunt omnes qui de bonis temporalibus beatos se putant: hamum enim acceperunt, et cum illo sibi vagantur; veniet tempus ut sentiant quanta tormenta cum aviditate devoraverint. Et ideo bonis nihil nocent; quia hoc eis auferunt quod non diligunt: nam quod diligunt, et unde beati sunt, auferre illis nemo potest. Cruciatu vero corporis malas animas miserabiliter affligit, bonas autem fortiter purgat. Sic fit ut et malus homo et malus angelus divinæ providentiæ militent; sed nesciunt quid boni de illis operetur Deus. Non itaque pro meritis officii, sed pro meritis malitiæ stipendiantur.

CAPUT VIII. — 9. *Omnia divina providentia gubernari*. Sed ut hæ animæ, quæ habent voluntatem nocendi et rationem cogitandi, sub divinis legibus ordinatæ sunt, ne aliquid injustum quisque patiat; ita omnia et animalia et corporalia in genere suo et in ordine suo divinæ providentiæ legibus subdita administrantur. Ideo Dominus dicit: *Nonne duo passeressesse videntur, et unus eorum non cadit in terram sine voluntate Patris vestri* (Matth. x, 29)? Hoc enim dixit, volens ostendere quidquid vilissimum homines pu-

tant, omnipotentia Dei gubernari. Sic enim et volatilia cœli ab eo pasci, et lilia agri ab eo vestiri, Veritas loquitur (Matth. vi, 26, 28, 29, 30), quæ capillos etiam nostros numeratos esse dicit (Id. x, 30). Sed quoniam mundas animas rationales per se ipse Deus curat, sive in optimis et magnis Angelis, sive in hominibus tota sibi voluntate servientibus; cætera vero per ipsos gubernat; verissime dici potuit etiam illud ab Apostolo, *Non enim de bobus cura est Deo* (I Cor. ix, 9). In Scripturis enim sanctis Deus homines docet quomodo cum hominibus agant, et ipsi Deo serviant: quomodo autem agant cum pecoribus suis, ipsi sciunt; id est, quomodo salutem pecorum suorum gubernent usu et peritia et ratione naturali; quæ quidem omnia de magnis sui Creatoris opibus acceperunt. Qui ergo potest intelligere quomodo universæ creaturæ conditor Deus gubernet eam per animas sanctas, quæ ministeria² ejus sunt in cœlis et in terris; quia et ipsæ sanctæ animæ ab ipso factæ sunt, et in ejus creatura primatum tenent: qui ergo potest intelligere, intelligat, et intret in gaudium Domini sui (Matth. xxv, 21).

CAPUT IX. — 10. *Hortatio ad gustandam dulcedinem Dei*. Si autem hoc non possumus, quamdiu sumus in corpore, et peregrinamur a Domino (II Cor. v, 6), gustemus saltem quam suavis est Dominus, (Psal. xxxiii, 9) quia dedit nobis² pignus Spiritum (II Cor. i, 22, et v, 5); in quo sentiamus ejus dulcedinem: et desideremus ipsam vitæ fontem, ubi sobria ebrietate inundemur et irrigemur, sicut lignum quod plantatum est secundum decursus aquarum, et dat fructum in tempore suo, et folia ejus non decidunt (Psal. i, 3)? Dicit enim Spiritus sanctus: *Filii autem hominum in tegmine alarum tuarum sperabunt: inebriabuntur ab ubertate domus tuæ, et torrente voluptatis tuæ potabis eos. Quoniam apud te est fons vitæ* (Psal. xxxv, 8-10). Talis ebrietas non evertit mentem, sed tamen rapit sursum, et oblivionem præstat omnium terrenorum: sed si possumus toto affectu jam dicere, *Quemadmodum desiderat cervus ad fontes aquarum, ita desiderat anima mea ad te, Deus* (Psal. xli, 2).

CAPUT X. — 11. *Filius Dei propter nos homo factus. Liberum arbitrium*. Quod si forte adhuc propter ægritudines animæ, quas de sæculi amore concepit, nec gustare sumus idonei quam dulcis est Dominus, vel credamus divinæ auctoritati, quam voluit esse in Scripturis sanctis de Filio suo, *qui factus est ei ex semine David secundum carnem*, sicut Apostolus loquitur (Rom. i, 3). *Omnia enim per ipsum facta sunt*, sicut in Evangelio scriptum est, *et sine ipso factum est nihil* (Joan. i, 3). Qui nostræ imbecillitatis miseratus est; quam imbecillitatem non ejus opere, sed nostra voluntate meruimus. Nam Deus hominem inexterminabilem fecit (Sap. ii, 25), et ei liberum voluntatis arbitrium dedit. Non enim esset optimus, si Dei præceptis necessitate, non voluntate serviret.

¹ Sic Parv. et Mss. At Am. Er. Lov., *charitate in Deo gloriari*.

² Sic Parv. cum Mss. Editi vero alii, *mysteria*.

³ Parv. et plerique Mss., *Dominus, qui dedit nobis*.

Facile est omnino, quantum existimo : quod intelligere nolunt, qui catholicam deseruerunt fidem, et christiani vocari volunt. Nam si nobiscum fatentur naturam nostram non sanari nisi recte faciendo; fateantur eam non infirmari nisi peccando. Et ideo non est credendum animam nostram hoc esse quod Deus est : quia si hoc esset, nec sua voluntate, nec aliqua necessitate in deterius mutaretur¹; quoniam omni modo incommutabilis intelligitur Deus, sed ab eis qui non in contentione et æmulatione et vanæ gloriæ cupiditate amant loqui quod nesciunt, sed humilitate christiana sentiunt de Domino in bonitate, et in simplicitate cordis quæruunt eum (*Sap. I, 1*). Hanc ergo imbecillitatem nostram suscipere dignatus est Filius Dei, *et Verbum caro factum est, et habitavit in nobis (Joan. I, 14)* : non quia æternitas illa mutata est, sed quia mutabilem creaturam mutabilibus hominum oculis ostendit, quam incommutabili maiestate suscepit.

CAPUT XI. — 12. *Modus liberandi hominem per Filium Dei incarnatum quam conveniens.* Sunt autem stulti qui dicunt, Non poterat aliter Sapientia Dei homines liberare, nisi susciperet hominem, et nasceretur de femina, et a peccatoribus omnia illa pateretur? Quibus dicimus : Poterat omnino, sed si aliter faceret, similiter vestræ stultitiæ displiceret. Si enim non appareret oculis peccatorum, lumen ejus æternum utique, quod per interiores oculos videtur, inquinatis mentibus videri non posset. Nunc autem quia visibiliter nos commonere dignatus est, ut ad invisibilia præpararet, displicet avaris, quia non aureum corpus habuit; displicet impudicis, quia de femina natus est (multum enim oderunt impudici, quod concipiunt et pariunt feminæ); displicet superbis, quod contumelias patientissime pertulit; displicet delicatis, quia cruciatus est; displicet timidis, quia mortuus est. Et ut non vitia sua videantur defendere, non in homine dicunt sibi hoc displicere, sed in Filio Dei. Non enim intelligunt quid sit æternitas Dei, quæ hominem assumpsit; et quid ipsa humana creatura, quæ mutationibus suis in pristinam firmitatem revocabatur, ut disceremus, docente ipso Domino, infirmitates quas peccando collegimus, recte faciendo posse sanari. Ostendebatur enim nobis ad quam fragilitatem homo sua culpa pervenerit, et ex qua fragilitate divino auxilio liberetur. Itaque Filius Dei hominem assumpsit, et in illo humana perpressus est. Hæc medicina hominum tanta est, quanta non potest cogitari. Nam quæ superbia sanari potest, si humilitate Filii Dei non sanatur? Quæ avaritia sanari potest, si paupertate Filii Dei non sanatur? Quæ iracundia sanari potest, si patientia Filii Dei non sanatur? Quæ impietas sanari potest, si charitate Filii Dei non sanatur? Postremo quæ timiditas sanari potest, si resurrectione corporis Christi Domini² non sanatur? Erigat spem suam genus humanum, et recognoscat naturam suam; videat quantum

locum habeat in operibus Dei. Nolite vos ipsos contemnere, viri; Filius Dei virum suscepit. Nolite vos ipsas contemnere, feminæ; Filius Dei natus ex femina est. Nolite tamen amare carnalia; quia in Filio Dei nec masculus nec femina sumus. Nolite amare temporalia; quia si bene amarentur, amaret ea hominem quem suscepit Filius Dei. Nolite timere contumelias et cruces et mortem; quia si nocerent homini, non ea pateretur homo quem suscepit Filius Dei. Hæc omnis hortatio, quæ jam ubique prædicatur, ubique veneratur, quæ omnem obedientem animam sanat, non esset in rebus humanis, si non essent facta illa omnia quæ stultissimis displicent. Quem dignatur imitari vitiosa jactantia, ut ad virtutem percipiendam possit adduci, si erubescit imitari eum de quo dictum est antequam nasceretur, quod Filius Altissimi vocabitur (*Luc. I, 32*), et per omnes jam gentes, quod negare nemo potest, Filius Altissimi vocatur? Si multum de nobis sentimus, dignemur imitari eum qui Filius Altissimi vocatur: si parum de nobis sentimus, audeamus imitari piscatores et publicanos, qui eum imitati sunt. O medicinam omnibus consulentem, omnia tumentia comprimentem, omnia tabescentia rescipientem, omnia superflua resecantem, omnia necessaria custodientem, omnia perdita reparantem, omnia depravata corrigentem! Quis jam se extollat contra Filium Dei? Quis de se desperet, pro quo tam humilis esse voluit Filius Dei? Quis beatam vitam esse arbitretur in iis quæ contemnenda esse docuit Filius Dei? Quibus adversitatibus cedat, qui naturam hominis tantis¹ persecutionibus custoditam credit in Filio Dei? Quis sibi esse clausum regnum cælorum putet, qui cognoscit publicanos et meretrices imitatos esse Filium Dei² (*Matth. XXI, 31*)? Qua perversitate non careat, qui facta et dicta intuetur et diligit et sectatur illius hominis, in quo se nobis ad exemplum vitæ præbuit Filius Dei?

CAPUT XII. — 13. *Christiana fides ubique viget et vincit.* Itaque jam et masculi et feminæ, et omnis ætas, et omnis hujus sæculi dignitas ad spem vitæ æternæ commota est³. Alii neglectis temporalibus bonis convolant ad divina. Alii cedunt eorum virtutibus qui hæc faciunt, et laudant quod imitari non audent. Pauci autem adhuc murmurant, et inani livore torquentur; aut qui sua quæruunt in Ecclesia, quamvis videantur catholici, aut ex ipso Christi nomine gloriam quærentes hæretici, aut peccatum impietatis suæ defendere cupientes Judæi, aut curiositatem vanæ licentiæ⁴ perdere timentes Pagani. Sed Ecclesia catholica per totum orbem longe lateque diffusa, impetus eorum prioribus temporibus frangens, magis magisque roborata est; non resistendo, sed perferendo. Nunc vero insidiosas eorum quæstiones fide irridet, diligentia discutit, intelligentia dissolvit: criminatores palearum suarum non curat;

¹ Editi, a tantis. Sed omnes Mss. carent præpositione, a.

² Parv. et aliquot Mss., imitatores esse Filii Dei.

³ Lov., commutata est. Melius editi alii et Mss., commota est.

⁴ Unus e Vaticanis Mss., scientiæ.

¹ Omnes fere Mss., moveretur.

² Editi Parv. Am. Er. et Mss. omittunt, Christi Domini. Unus tamen codex ejus loco habet, Filii Dei.

quia tempus messis, et tempus arearum, et tempus horreorum caute diligentèrque distinguit: criminatores autem frumenti sui, aut errantes corrigi; aut invidentes interspinas et zizania computat.

CAPUT XIII. — 14. *Fides recta sit, et actio bona. Mens veritatis capax non est, nisi vultis libera. Fides Ecclesiæ de Trinitate.* Subjiciamus ergo animam Deo, si volumus servituti subicere corpus nostrum, et de diabolo triumphare. Fides est primâ quæ subjugat animam Deo; deinde præcepta vivendi, quibus custoditis spes nostrâ firmatur; et nutritur charitas; et lucere incipit quod antea tantummodo credebatur. Cum enim cognitio et actio beatum hominem faciant¹; sicut in cognitione cavendus est error; sic in actione cavenda est nequitia. Errat autem quisquis putat veritatem se posse cognoscere, cum adhuc nequiter vivat. Nequitia est autem mundum istum diligere, et ea quæ nascuntur et transeunt, pro magno habere; et ea concupiscere, et pro his laborare, ut acquirantur; et lætari, cum abundaverint; et timere, ne pereant; et contristari, cum pereunt. Talis vita non potest puram illam et sinceram² et incommutabilem videre veritatem, et inhærere illi, et in æternum jam non moveri³. Itaque priusquam mens nostra purgetur, debemus credere quod intelligere nondum valeamus; quoniam verissime dictum est per prophetam, *Nisi credideritis, non intelligetis* (Isai. vii, 9, sec. LXX).

15. Fides in Ecclesia brevissime traditur, in qua commendantur æterna, quæ intelligi a carnalibus nondum possunt; et temporalia præterita et futura, quæ pro salute hominum gessit et gestura est æternitas divinæ providentiæ. Credamus ergo in Patrem et Filium et Spiritum sanctum: hæc æterna sunt et incommutabilia, id est, unus Deus, unius substantiæ Trinitas æterna; Deus ex quo omnia, per quem omnia, in quo omnia (Rom. xi, 36).

CAPUT XIV. — 16. *Non audiendi qui tres personas negant.* Nec eos audiamus, qui dicunt Patrem tantummodo esse, nec habere Filium, nec esse cum eo Spiritum sanctum; sed ipsum Patrem aliquando appellari Filium, aliquando Spiritum sanctum. Nesciunt enim Principium ex quo sunt omnia, et Imaginem ejus per quam formantur omnia, et Sanctitatem ejus in qua ordinantur omnia.

CAPUT XV. — 17. *Nec audiendi qui inducunt tres deos.* Nec eos audiamus, qui indignantur et stomachantur, quia non tres deos colendos dicimus. Nesciunt enim quid sit una eademque substantia; et phantasmatis suis illuduntur, quia solent videre corporaliter vel animalia tria, vel quæcumque corpora tria locis suis esse separata: sic putant intelligendam substantiam Dei; et multum errant, quoniam superbi sunt; et non possunt discere, quia nolunt credere.

CAPUT XVI. — 18. *Nec illi qui negant æqualita-*

¹ Editi, et actio dona sint Dei, et beatum hominem faciunt. At Mss. non habent, dona sint Dei, et.

² Plures Mss., non potest illam sinceram; omisso, puram et.

³ Plerique Mss., non mori.

tem et æternitatem personarum. Nec eos audiamus, qui Patrem solum verum Deum et sempiternum esse dicunt; Filium autem non de ipso genitum, sed ab ipso factum de nihilo, et fuisse tempus quando non erat, sed tamen primum locum tenere in omni creatura; et Spiritum sanctum minoris majestatis esse quam Filium, et ipsum factum esse post Filium; et horum trium diversas esse substantias, tanquam aurum et argentum et ærumentum. Nesciunt enim quid loquantur, et de his rebus quas per oculos carnos videre consueverunt, vanas imagines ad disputationes suas transferunt. Quia revera magnum est mente conspicere generationem, quæ non fit ex aliquo tempore, sed æterna est; et ipsam Claritatem et Sanctitatem, qua Generator et Generatus ineffabiliter sibi copulantur: magnum et difficile est hæc mentem conspicere, etiamsi pacata et tranquilla sit. Non potest ergo fieri ut illi hæc videant, qui terrenas generationes nimis intuentur, et ad istas tenebras addunt adhuc fumum, quem sibi contentionibus et certaminibus quotidianis excitare non cessant; habentes animas carnis affectibus diffluentes¹, tanquam ligna humore saginata, in quibus ignis fumum solum vomit² et habere flammam lucidam non potest. Et hoc quidem de omnibus hæreticis rectissime dici potest.

CAPUT XVII. — 19. *Fides incarnationis Christi. Negantes Christum esse Deum, non audiendi.* Credentes ergo incommutabilem Trinitatem, credamus etiam dispensationem temporalem pro salute generis humani³. Nec eos audiamus, qui Filium Dei Jesum Christum nihil esse aliud quam hominem dicunt, sed ita justum, ut dignus sit appellari Filius Dei. Et hos enim catholica disciplina misit foras; quoniam vanæ gloriæ cupiditate decepti, contentiose disputare voluerunt, antequam intelligerent quid sit Dei Virtus et Dei Sapiëntia (I Cor. i, 24), et in principio Verbum, per quod facta sunt omnia, et quomodo Verbum caro factum est, et habitavit in nobis (Joan. i, 1, 3, 14).

CAPUT XVIII. — 20. *Nec audiendi negantes Christum habuisse verum corpus.* Nec eos audiamus, qui non verum hominem suscepisse dicunt Filium Dei, neque natum esse de femina, sed falsam carnem et imaginem simulatam corporis humani ostendisse videntibus. Nesciunt enim quomodo substantia Dei administrans universam creaturam inquinari omnino non possit: et tamen prædicant istum visibilem solem radios suos per omnes fæces et sordes corporum spargere, et eos mundos et sinceros ubique servare. Si ergo visibilia munda a visibilibus immundis contingi possunt, et non inquinari; quanto magis invisibilis et incommutabilis Veritas per spiritum animam, et per animam corpus suscipiens, toto homine assumpto ab omnibus eum infirmitatibus nulla sui contaminatione liberavit? Itaque magnas patiuntur angustias, et cum timent, quod fieri non potest, ne

¹ Sic Mss. Editi vero, defluentes.

² Fuxensis codex, movet.

³ Hic editi addunt, esse natum Deum; quod a Mss abest.

humana carne Veritas inquinetur, Veritatem dicunt esse mentitam. Et cum ille præceperit, dicens, *Sit in ore vestro, Est, est; Non, non* (*Matth. v, 37*); et Apostolus clamet, *Non erat in illo Est et Non, sed Est in illo erat* (*II Cor. 1, 19*); isti totum corpus ejus falsam carnem fuisse contendunt, ut non sibi videantur imitari Christum, si non suis auditoribus¹ mentiantur.

CAPUT XIX. — 21. *Nec negantes Christum habuisse mentem hominis.* Nec eos audiamus, qui Trinitatem quidem in una æterna substantia continentur; sed hominem ipsum, qui temporali dispensatione susceptus est, audent dicere non habuisse hominis mentem, sed solam animam et corpus. Hoc est dicere, Non fuit homo, sed membra corporis habebat humana. Animam enim et corpus habent et bestię, sed rationem non habent, quæ mentis est propria. Sed si execrandi sunt illi qui eum negant humanum corpus habuisse, quod est infimum in homine; miror quod isti non erubescunt, qui hoc eum negant habuisse quod est optimum in homine. Multum enim lugenda est mens humana, si vincitur a corpore suo: si quidem in illo homine non reformata est, in quo ipsum corpus humanum jam dignitatem formæ cœlestis accepit. Sed absit ut hoc credamus, quod confinxit temeraria cæcitas et superba loquacitas.

CAPUT XX. — 22. *Nec dicentes illum hominem non aliter susceptum a Sapientia Dei ac cæteros sanctos, qui sapientes fiunt.* Nec eos audiamus, qui sic dicunt ab illa æterna Sapientia susceptum esse hominem, qui de virgine natus est, quomodo et alii homines ab ea sapientes fiunt, qui perfecte sapientes sunt. Nesciunt enim proprium illius hominis sacramentum, et putant hoc solum eum plus habuisse inter cæteros beatissimos, quod de virgine natus est. Quod ipsum si bene considerent, fortassis credant ideo illum hoc præter cæteros meruisse, quod aliquid proprium præter cæteros habet etiam ista susceptio. Aliud est enim sapientem tantum fieri per Sapientiam Dei, et aliud ipsam personam sustinere Sapientiæ Dei. Quamvis enim eadem natura sit corporis Ecclesiæ, multum tamen distare inter caput et membra cætera quis non intelligat? Si enim Ecclesiæ caput est homo ille, cujus susceptione *Verbum caro factum est, et habitavit in nobis*; membra cætera sunt omnes sancti, quibus perficitur et completur Ecclesia. Quomodo ergo anima totum corpus nostrum animat et vivificat, sed in capite et vivendo sentit, et audiendo, et odorando, et gustando, et tangendo, in cæteris autem membris tangendo tantum; et ideo capiti cuncta subjecta sunt ad operandum, illud autem supra collocatum est ad consulendum; quia ipsius animæ, quæ consulit corpori, quodam modo personam sustinet caput; ibi enim omnis sensus apparet: sic universo populo sanctorum tanquam uni corpori caput est Mediator Dei et hominum homo Christus Jesus (*I Tim. 11, 5*). Et

propterea Sapientia Dei, et Verbum in principio per quod facta sunt omnia, non sic assumpsit illum hominem ut cæteros sanctos; sed multo excellentius, multoque sublimius: quomodo ipsum¹ solum assumi oportuit, in quo Sapientia² hominibus appareret, sicut eam visibiliter decebat ostendi. Quapropter aliter sunt sapientes cæteri homines quicumque sunt, vel esse potuerunt, vel poterunt; et aliter ille unus Mediator Dei et hominum homo Christus Jesus, qui Sapientiæ ipsius, per quam sapientes fiunt quicumque homines, non solum beneficium habet, sed etiam personam gerit. De cæteris enim sapientibus et spiritualibus animis recte dici potest, quod habeant in se Verbum Dei per quod facta sunt omnia: sed in nullo eorum recte dici potest, quod *Verbum caro factum est, et habitavit in nobis*; quod in solo Domino nostro Jesu Christo rectissime dicitur.

CAPUT XXI. — 23. *Nec audiendi qui solum corpus a Verbo susceptum dicunt.* Nec eos audiamus, qui solum corpus humanum susceptum esse dicunt a Verbo Dei, et sic audiunt quod dictum est, *Et Verbum caro factum est*, ut negent illum hominem vel animam vel aliquid hominis habuisse, nisi carnem solam. Errant enim multum; nec intelligunt ideo carnem solam nominatam esse in eo quod dictum est, *Verbum caro factum est*, quia hominum oculis, propter quos facta est illa susceptio, caro sola potuit apparere. Nam si absurdum est et valde indignum ut humanum spiritum homo ille non habuerit, sicut superius tractavimus; quanto magis absurdum et indignum est ut nec spiritum, nec animam habuerit, et hoc solum habuerit quod etiam in pecoribus vilis est et extremius, id est corpus? A nostra ergo fide etiam ista impietas excludatur, totumque hominem atque perfectum a Verbo Dei susceptum esse credamus.

CAPUT XXII. — 24. *Nec qui corpus Christi negant formatum de semina, et dicunt sic factum, ut illud quo Spiritus apparuit in columba. Per feminam mors, per feminam vita.* Nec eos audiamus, qui tale corpus Dominum nostrum habuisse dicunt, quale apparuit in columba quam vidit Joannes Baptista descendentem de cælo et manentem super eum in signo Spiritus sancti. Ita enim persuadere conantur Filium Dei natum non esse de femina: quia si carnalibus oculis eum oportebat ostendi, potuit, inquiunt, sic assumere corpus, quomodo Spiritus sanctus. Non enim et columba illa de ovo nata est, aiunt; et tamen humanis oculis potuit apparere. Quibus primum illud respondendum est, quod ibi legimus in specie columbæ apparuisse Joanni Spiritum sanctum (*Matth. 11, 16*), ubi legimus etiam Christum natum esse de femina (*Id. 1, 20, 25*); et non oportet in parte credere Evangelio, et in parte non credere. Unde enim credis in columbæ specie demonstratum esse Spiritum sanctum, nisi quia in Evangelio legisti? Ergo et ego inde credo Christum natum de virgine esse, quia in Evangelio legi. Quare autem Spiritus sanctus non est na-

¹ Nonnulli codices, *suis auctoribus*. Male: nam reprehenduntur istic Manichæi, in quibus erant alii Electi, alii Auditores.

² Sic Mss. Editi vero, *quoniam ipsum*.

³ Editi, *Sapientia Dei Patris*. Abest, *Dei Patris*, a Mss.

tus de columba, quemadmodum Christus de femina, illa causa est, quia non columbos liberare venerat Spiritus sanctus, sed hominibus significare innocentiam et amorem spiritualem, quod in columbæ specie visibiliter figuratum est. Dominus autem Jesus Christus, qui venerat ad homines liberandos, in quibus et mares et feminae pertinent ad salutem, nec mares fastidivit, quia marem suscepit; nec feminas, quia de femina natus est. Huc accedit magnum sacramentum, ut quoniam per feminam nobis mors acciderat, vita nobis per feminam nasceretur: ut de utraque natura, id est feminina et masculina, victus diabolus cruciaretur, quoniam de ambarum subyersione lætatur; cui parum fuerat ad poenam si ambæ naturæ in nobis liberarentur, nisi etiam per ambas liberaremur. Neque hoc ita dicimus, ut Dominum Jesum Christum dicamus solum verum corpus habuisse, Spiritum sanctum autem fallaciter apparuisse oculis hominum: sed ambo illa corpora, vera corpora credimus. Sicut enim non oportebat ut homines falleret Filius Dei, sic non decebat ut homines falleret Spiritus sanctus: sed omnipotenti Deo, qui universam creaturam de nihilo fabricavit, non erat difficile verum corpus columbæ sine aliorum columborum ministerio figurare, sicut ei non fuit difficile verum corpus in utero Mariæ sine virili semine fabricare; cum natura corporea¹ et in visceribus feminae ad formandum hominem; et in ipso mundo ad formandam columbæ imperio Domini voluntatique serviret. Sed stulti homines, et miseri, quod aut ipsi facere non possunt, aut in vita sua nunquam viderunt, etiam ab omnipotente Deo fieri potuisse non credunt.

CAPUT XXIII. — 25. *Non audiendi, qui Filium Dei creaturam dicunt, quia passus est. Filium Dei sine divinitatis mutatione passum esse. Nec eos audiamus qui propterea volunt cogere ut inter creaturas Filium Dei numeremus, quia passus est. Dicunt enim: Si passus est, mutabilis est; et si mutabilis est, creatura est, quia Dei substantia non potest immutari. Cum quibus etiam nos dicimus et Dei substantiam commutari non posse, et creaturam esse mutabilem. Sed aliud est esse creaturam, et aliud suscipere creaturam. Filius ergo unigenitus Dei, qui est Virtus et Sapientia Dei, et Verbum per quod facta sunt omnia, quia immutari non potest omnino, suscepit humanam creaturam, quam lapsam erigere, atque inveteratam renovare dignatus est. Nec in ea per passionem ipse in deterius commutatus est, sed eam potius per resurrectionem in melius commutavit. Nec propterea Verbum Patris, id est unicum Dei Filium, per quem facta sunt omnia, negandum est natum et passum esse pro nobis. Et martyres enim passos dicimus et mortuos propter regna cœlorum; nec tamen in ea passione et morte animæ eorum occisæ sunt. Dicit enim Dominus: *Nolite timere eos qui corpus occidunt, animæ autem nihil possunt facere* (Matth. x, 28). Sicut ergo martyres passos et mortuos dicimus in corporibus quæ portabant, sine animarum interfectione vel morte;*

¹ Parv. et Mss., *creatura corporea.*

sic Filium Dei passum et mortuum dicimus in homine quem portabat, sine divinitatis aliqua commutatione vel morte.

CAPUT XXIV. — 26. *Non audiendi, qui negant tale corpus Domini resurrexisse, quale fuerat sepultum. Nec eos audiamus, qui negant tale corpus Domini resurrexisse, quale positum est in monumento. Si enim tale non fuisset, non ipse dixisset post resurrectionem discipulis: *Palpate, et videte, quoniam spiritus ossa et carnem¹ non habet, sicut me videtis habere* (Luc. xxiv, 39). Sacrilegum est enim credere Dominum nostrum, cum ipse sit Veritas, in aliquo fuisse mentitum. Nec nos moveat quod clausis ostiis subito eum apparuisse discipulis scriptum est (Joan. xx, 26), ut propterea negemus illud fuisse corpus humanum, quia contra naturam hujus corporis videmus esse per clausa ostia intrare. Omnia enim possible sunt Deo (Matth. ix, 26). Nam et ambulare super aquas contra naturam hujus corporis esse manifestum est; et tamen non solum ipse Dominus ante passionem ambulavit, sed etiam Petrum ambulare fecit (Id. xiv, 25, 29). Ita ergo et post resurrectionem de corpore suo fecit quod voluit. Si enim potuit ante passionem clarificare illud sicut splendorem solis (Id. xvii, 2); quare non potuit et post passionem ad quantam vellet subtilitatem in temporis momento redigere, ut per clausa ostia posset intrare?*

CAPUT XXV. — 27. *Nec negantes corpus Christi sublatum in cœlum. Nec eos audiamus, qui negant ipsum corpus secum levasse in cœlum Dominum nostrum, et commemorant in Evangelio quod scriptum est, *Nemo ascendit in cœlum, nisi qui de cœlo descendit* (Joan. iii, 13); et dicunt, quia corpus non descendit de cœlo, non potuisse ascendere in cœlum. Non enim intelligunt, quoniam corpus non ascendit in cœlum: Dominus enim ascendit, corpus autem non ascendit, sed levatum est in cœlum illo levante qui ascendit. Si enim quis descendat, verbi gratia, de monte nudus, cum autem descenderit, vestiatur se, et vestitus iterum ascendat, recte utique dicimus, *Nemo ascendit, nisi qui descendit*: nec vestem consideramus quam secum levavit, sed ipsum qui vestitus est, solum dicimus ascendisse.*

CAPUT XXVI. — 28. *Nec negantes Christum sedere ad dexteram Patris. Dextera et sinistra Dei quid sit. Nec eos audiamus, qui negant ad dexteram Patris sedere Filium. Dicunt enim: Numquid Deus Pater habet latus dextrum aut sinistrum, sicuti corpora? Nec nos hoc de Deo Patre sentimus: nulla enim forma corporis Deus definitur² atque concluditur. Sed dextera Patris est beatitudo perpetua, quæ sanctis promittitur³; sicut sinistra ejus rectissime dicitur miseria perpetua, quæ impiis datur; ut non in ipso Deo, sed in creaturis hoc modo, quo diximus, intelligatur dextera et sinistra. Quia et corpus Christi, quod est Ec-*

¹ Parv., *ossa et nervos.* Sic etiam plerique Mss., et ex his plures infra loco, *sacrilegum*; habent, *sacrilegium.*

² Aliquot Mss., *finitur.*

³ Editi, *datur.* Plures vero Mss., *promittitur.*

clesia, in ipsa dextera, hoc est in ipsa beatitudine futurum est, sicut Apostolus dicit, quia *et simul nos suscitavit, et simul sedere fecit in caelestibus* (Ephes. II, 6). Quamvis enim corpus nostrum nondum ibi sit, tamen spes nostra jam ibi est. Propterea et ipse Dominus post resurrectionem iussit discipulis quos piscantes invenit, ut in dexteram partem mitterent retia. Quod cum fecissent, ceperunt pisces, qui omnes magni erant (Joan. XXI, 6-11), id est, justos significabant, quibus dextera promittitur. Hoc significat, quod etiam in iudicio dixit se agnos ad dexteram, hædos autem ad sinistram esse positurum (Matth. XXV, 33).

CAPUT XXVII. — 29. *Nec audiendi negantes iudicium futurum.* Nec eos audiamus, qui negant diem iudicii futurum, et commemorant quod in Evangelio scriptum est, eum qui credit in Christum, non iudicari; qui autem non credit in illum, jam iudicatum esse (Joan. III, 18). Dicunt enim: Si et ille qui credit, non veniet in iudicium, et ille qui non credit, jam iudicatus est; ubi sunt quos iudicaturus est in die iudicii? Non intelligunt sic loqui Scripturas, ut præteritum tempus pro futuro tempore insinuent: sicut supra diximus, quod Apostolus dixit de nobis, quod *simul nos sedere fecit in caelestibus*, nondum factum est; sed quia certissime est futurum, ita dictum est quasi jam factum sit. Sicut et ipse Dominus discipulis dixit, *Omnia quæ audivi a Patre meo, nota feci vobis* (Id. XV, 15): et paulo post dicit, *Multa habeo vobis dicere; sed non potestis illa portare modo* (Id. XVI, 12). Quomodo ergo dixerat, *Omnia quæ audivi a Patre meo, nota feci vobis*, nisi quia illud quod per Spiritum sanctum certissime facturus erat, quasi jam fecisset, locutus est? Sic ergo cum audimus, *Qui credit in Christum, non veniet in iudicium*; intelligamus quia non veniet ad damnationem. Dicitur enim iudicium pro damnatione, sicut dicit Apostolus, *Qui non manducat, manducantem non iudicet* (Rom. XIV, 3): id est, non de illo male existimet. Et Dominus dicit; *Nolite iudicare, ne iudicetur de vobis* (Matth. VII, 1). Non enim tollit nobis intelligentiam iudicandi, cum et propheta dicat, *Si vere iustitiam diligitis, recta iudicate, filii hominum* (Psal. LVII, 2); et ipse Dominus dicat, *Nolite iudicare personaliter, sed iustum iudicium iudicate* (Joan. VII, 24). Sed illo loco ubi vetat iudicare, illud admonet, ne damnemus aliquem, cuius vel cogitatio nobis non est aperta; vel nescimus qualis postea sit futurus. Sic ergo cum dixit, *ad iudicium non veniet*; hoc dixit, quia non veniet ad damnationem. *Qui autem non credit, jam iudicatus est* (Id. III, 18); hoc dixit, quia jam damnatus est præscientia Dei, qui novit quid imineat non credentibus.

CAPUT XXVIII. — 30. *Nec qui dicunt Spiritum promissum venisse in Paulo, aut Montano, etc.* Nec eos audiamus, qui dicunt Spiritum sanctum, quem in Evangelio Dominus promisit discipulis, aut in Paulo apostolo venisse, aut in Montano et Priscilla, sicut Cataphryges dicunt, aut in nescio quo Manete vel Manichæo, sicut Manichæi dicunt. Tam enim hæci sunt

isti, ut Scripturas manifestas non intelligant; aut tam negligentes salutis suæ, ut omnino non legant. Quis enim, cum legerit, non intelligat vel in Evangelio quod post Domini resurrectionem scriptum est, dicente Domino, *Ego mitto promissum Patris mei in vos; vos autem sedete hic in civitate, quousque induamini virtute ex alto* (Luc. XXIV, 49)? Et in Actibus Apostolorum, posteaquam Dominus abcessit a discipulorum oculis in cœlum, decem diebus peractis, die Pentecostes non attendunt apertissime venisse Spiritum sanctum; et cum essent illi in civitate, sicut eos ante monuerat, implevisse illos, ita ut loquerentur linguis. Nam diversæ nationes quæ tunc aderant, unusquisque audientium suam linguam intelligebant (Act. II, 1-11). Sed isti homines decipiunt eos qui negligentes catholicam fidem¹, et ipsam fidem suam quæ in Scripturis manifesta est, nolunt discere², et quod est gravius et multum dolendum, cum in Catholica³ negligenter versentur, hæreticis aurem diligenter accommodant.

CAPUT XXIX. — 31. *Nec audiendi Donatistæ negantes Ecclesiam per orbem esse diffusam.* Donatus ipse a suis divisus. Donatus Romæ cum Cæciliano causam dicens, nihil probat. Donatistæ Baptismum nisi ipsi dederint, inanem esse volunt. Nec eos audiamus, qui sanctam Ecclesiam, quæ una catholica est, negant per orbem esse diffusam, sed in sola Africa, hoc est, in parte Donati pollere arbitrantur. Ita surdi sunt adversus prophetam dicentem, *Filius meus es tu, ego hodie genui te: postula a me, et dabo tibi gentes hæreditatem tuam, et possessionem tuam terminos terræ* (Psal. II, 7, 8). Et alia multa, sive in Veteris, sive in Novi Testamenti libris, quæ scripta sunt, ut apertissime declarent Ecclesiam Christi per orbem terræ esse diffusam. Quod cum eis objicimus, dicunt jam ista omnia fuisse completa, antequam esset pars Donati, sed postea totam Ecclesiam perisse, et in sola Donati parte reliquias ejus remansisse contendunt. O linguam superbam et nefariam! nec si vere sic viverent, ut vel inter se pacem postea custodirent. Nunc autem non attendunt jam in ipso Donato completum fuisse quod dictum est, *In qua mensura mensi fueritis, in ea remetietur vobis* (Matth. VII, 2). Sicut enim Christum dividere conatus est, sic ipse a suis quotidiana concisione dividitur. Ad hoc etiam pertinet illud quod Dominus dicit, *Qui enim gladio percusserit, gladio morietur* (Id. XXVI, 52). Gladius enim illo loco, siquidem in malo positus est, discordiosam linguam significat, qua tunc ille infelix Ecclesiam percussit, sed non occidit. Non enim dixit Dominus, *Qui occiderit gladio, gladio morietur*; sed, *Qui gladio usus fuerit, inquit, gladio morietur*. Ergo ille percussit Ecclesiam lingua litigiosa, qua nunc ipse conciditur, ut omnino dispereat atque moriatur. Et tamen illud tunc

¹ Editi, *qui negligentes sunt in catholica fide*. At Mss., *qui negligentes catholicam fidem*; vel, *qui negligentes in catholicam fidem*.

² Sic Parv. et plures Mss. At Am. Er. Lov., *dicere*.

³ Editi addunt, *fide*: cuius loco subaudiri potest, *Ecclesia*.

apostolus Petrus, non superbia sua, sed quamvis carnali, tamen amore Domini fecerat. Itaque admonitus recondit gladium : iste autem nec victus hoc fecit. Siquidem cum episcopo Cæciliano causam cum diceret, audientibus episcopis Romæ, quos ipse petiverat, nihil eorum quæ intenderat potuit probare; et sic remansit in schismate, ut suo gladio moreretur. Populus autem ipsius, quando non audit Prophetas et Evangelium, in quibus apertissime scriptum est Ecclesiam Christi per omnes gentes esse diffusam, et audit schismaticos, non Dei gloriam quærentes, sed suam, satis significat servum se esse, non liberum, et aurem dexteram se habere præcisam. Petrus enim errans in amore Domini, servo, non libero, aurem dexteram præcidit. Ex quo significat, eos qui gladio schismatis feriuntur, et servos esse carnalium desideriorum, nondum eductos in libertatem Spiritus sancti, ut jam non confidant in homine; et non audire quod dextrum est, id est, Domini gloriam per catholicam Ecclesiam latissime pervagatam, sed audire sinistrum humanæ inflationis errorem. Sed tamen cum Dominus dicat in Evangelio, cum per omnes gentes Evangelium fuerit prædicatum, tunc finem esse futurum (*Matth.* xxiv, 14); quomodo isti dicunt quod jam cæteræ omnes gentes ceciderunt a fide, et in sola parte Donati remansit Ecclesia, cum manifestum sit, ex quo ista pars ab unitate præcisa est, nonnullas gentes postea credidisse, et adhuc esse aliquas quæ nondum crediderunt, quibus quotidie non cessatur¹ Evangelium prædicari? Quis non miretur esse aliquem qui se christianum dici velit, et adversus Christi gloriam tanta impietate rapiatur, ut audeat dicere omnes populos gentium; qui modo adhuc accedunt Ecclesie Dei, et in Dei Filium festinanter credunt, inaniter facere, quia non eos aliquis donatista baptizat? Sine dubio ista execrarentur homines, et eos sine dilatione relinquerent, si Christum quærent, si Ecclesiam diligerent, si liberi essent, si aurem dexteram integram retinerent.

CAPUT XXX. — 32. *Non audiendi Luciferiani, qui licet non rebaptizent, præciderunt se ab Ecclesia, quia resipiscentes ab Ariana hæresi recipiebant. Nec eos audiamus, qui quamvis neminem rebaptizent, præciderunt se tamen ab unitate, et Luciferiani magis dici quam Catholici maluerunt. In eo enim quod intelligunt baptismum Christi non esse repetendum, recte faciunt. Sentiunt enim Sacramentum sancti lavacri nusquam esse, nisi ex catholica Ecclesia; sed eam formam secum habere sarmenta præcisa, quam in ipsa vite, autequam præciderentur, acceperant. Ii sunt enim de quibus Apostolus dicit: *Habentes speciem pietatis, virtutem autem ejus abnegantes* (II *Tim.* iii, 5). Est enim magna virtus pietatis, pax et unitas; quia unus est Deus. Hanc illi non habent, quia præcisi ab unitate sunt. Itaque, si qui ex ipsis ad Catholicam veniunt, non iterant speciem pietatis quam habent; sed accipiunt virtutem pietatis quam non habent. Nam et amputatos ramos denuo posse inseri, si non perman-*

serint in incredulitate, apertissime Apostolus docet (*Rom.* xi, 23). Quod cum Luciferiani intelligunt, et non rebaptizant, non improbamus: sed quod etiam ipsi præcidi a radice voluerunt, quis non detestandum esse cognoscat? Et ideo maxime, quia hoc eis displicuit in Ecclesia catholica, quod vere catholicæ sanctitatis est. Nusquam enim tam vigere debent viscera misericordiæ, quam in catholica Ecclesia, ut tanquam vera mater nec peccantibus filiis superbe insultet; nec correctis difficile ignoscat. Non enim sine causa inter omnes Apostolos hujus Ecclesie catholicæ personam sustinet Petrus: huic enim Ecclesie claves regni cælorum datæ sunt, cum Petro datæ sunt (*Matth.* xvi, 19). Et cum ei dicitur, ad omnes dicitur, *Amas me? Pascé oves meas* (*Joan.* xxi, 17). Debet ergo Ecclesia catholica correctis et pietate firmatis filiis libenter ignoscere; cum ipsi Petro personam ejus gestanti, et cum in mari titubasset (*Matth.* xiv, 30); et cum Dominum carnaliter a passione revocasset (*Id.* xvi, 22), et cum aurem servi gladio præcidisset, et cum ipsum Dominum ter negasset (*Id.* xxvi, 51, 70-74), et cum in simulationem postea superstitiosam lapsus esset (*Galat.* ii, 12), videamus veniam esse concessam, eumque correctum atque firmatum usque ad dominicæ passionis gloriam pervenisse. Itaque post persecutionem quæ per Arianos hæreticos facta erat, posteaquam pax, quam quidem Catholica in Domino tenet, etiam a principibus sæculi reddita est, episcopi qui perfidiæ Arianorum in illa persecutione consenserant, multi correcti redire in Catholicam delegerunt, damnantes sive quod crediderant, sive quod se credidisse simulaverant. Hos Ecclesia catholica materno recepit sinu, tanquam Petrum post fletum negationis per galli cantum admonitum, aut tanquam eundem post pravam simulationem Pauli voce correctum. Hanc illi matris charitatem superbe accipientes, et impie reprehendentes, quia Petro post galli cantum surgenti non gratulati sunt (*Matth.* xxvi, 75), cum Lucifero, qui mane oriebatur, cadere meruerunt (*Isai.* xiv, 12).

CAPUT XXXI. — 33. *Nec audiendi Cathari negantes Ecclesiam posse omnia peccata dimittere, et ventantes viduas nubere. Nec eos audiamus, qui negant Ecclesiam Dei omnia peccata posse dimittere. Itaque miseri, dum in Petro petram non intelligunt, et nolunt credere datas Ecclesie claves regni cælorum, ipsi eas de manibus amiserunt. Isti sunt qui viduas, si nupserint, tanquam adulteras damnant, et super doctrinam apostolicam se prædicant esse mundiores* (I *Tim.* v, 14). Qui nomen suum si vellent agnoscere, mundanos se potius, quam mundos vocarent. Nolentes enim, si peccaverint, corrigi, nihil aliud elegerunt, nisi cum hoc mundo damnari. Nam quibus veniam peccatorum negant, non eos aliqua sanitate² custodiunt, sed ægris subtrahunt medicinam; et viduas suas uri cogunt, quas nubere non permittunt. Non enim prudentiores habendi sunt,

¹ Nonnulli codices, *perturbatione*.

² Duo MSS., *sanctitate*.

¹ Unus e Vaticanis MSS., *non cessat*.

quam Paulus apostolus, qui maluit eas nubere, quam uri (I Cor. vii, 9).

CAPUT XXXII. — 34. *Nec qui resurrectionem carnis negant. Nec eos audiamus, qui carnis resurrectionem futuram negant, et commemorant quod ait apostolus Paulus, Caro et sanguis regnum Dei non possidebunt; non intelligentes quod ipse dicit Apostolus, Oportet corruptibile hoc induere incorruptionem, et mortale hoc induere immortalitatem. Cum enim hoc factum fuerit, jam non erit caro et sanguis, sed coeleste corpus (a). Quod et Dominus promittit, cum dicit, Neque nubent, neque uxores ducent, sed erunt aequales Angelis Dei (Matth. xxii, 30). Non enim jam hominibus, sed Deo vivent, cum aequales Angelis facti fuerint. Immutabitur ergo caro et sanguis, et fiet corpus coeleste et angelicum. Et mortui enim resurgent incorrupti, et nos immutabimur (I Cor. xv, 50-53): ut et illud verum sit, quod resurget caro; et illud verum sit, quod caro et sanguis regnum Dei non possidebunt.*

CAPUT XXXIII. — 35. *Fidei simplicitate lactari oportet, cum parvuli sumus. Caritas perfecta nec cupiditatem saeculi compatitur, nec timorem. Cognitio veritatis in corde mundato. Ista fidei simplicitate et sinceritate lactati nutriamur in Christo; et cum par-*

(a) II Retract., cap. 3.

vuli sumus, majorum cibos non appetamus, sed nutrimentis saluberrimis crescamus in Christo, accedentibus bonis moribus et christiana justitia, in qua est charitas Dei et proximi perfecta et firmata: ut unusquisque nostrum de diabolo inimico et angelis ejus triumphet in semetipso in Christo quem induit. Quia perfecta charitas nec cupiditatem habet saeculi, nec timorem saeculi; id est, nec cupiditatem ut acquirat res temporales, nec timorem ne amittat res temporales. Per quas duas januas intrat et regnat inimicus, qui primo Dei timore, deinde charitate pellendus est. Debemus itaque tanto avidius appetere apertissimam et evidentissimam cognitionem veritatis, quanto nos videmus in charitate proficere, et ejus simplicitate cor habere mundatum, quia ipso interiore oculo videtur veritas: *Beati enim mundo corde, inquit, quia ipsi Deum videbunt (Matth. v, 8). Ut in charitate radicali et fundati prevaleamus comprehendere cum omnibus sanctis, quae sit latitudo, et longitudo, et altitudo, et profundum; scire etiam supremamentem scientiam charitatis Christi, ut impleamur in omnem plenitudinem Dei (Ephes. iii, 17-19): et post ista cum invisibili hoste certamina, quoniam volentibus et amantibus jugum Christi lene est, et sarcinam ejus levis (Matth. xi, 30), coronam victoriae mereamur.*

¹ Editi, in ejus simplicitate. Abest, in, a Mss.

In subsequentem librum De catechizandis Rudibus, vide lib. 2, cap. 14, Retractationum, tom. 1, col. 635, a verbis, Est etiam liber noster, usque ad verba, Frater Deogratias. M.

S. AURELII AUGUSTINI

HIPPONENSIS EPISCOPI

DE

CATECHIZANDIS RUDIBUS

LIBER UNUS (a).

Rogatus Augustinus a diacono Carthaginensi, catechizandi artem docendam suscipit: ac primo praecepta tradit, ut id officii non tantum certa methodo atque idonea ratione, sed etiam sine taedio et cum hilaritate impleatur. Postea revocatis ad usum praeceptis, profert ipse in exemplum sermones, ad eum erudiendum qui christianus esse velit, comparatos duos, longiorem unum, alterum brevissimum.

CAPUT PRIMUM. — 1. *Rogatus a diacono Carthaginensi scribit de catechizandis rudibus. Petisti me, frater Deogratias (b), ut aliquid ad te de catechizandis rudibus, quod tibi usui esset, scriberem. Dixisti enim quod saepe apud Carthaginem, ubi diaconus es;*

ad te adducuntur, qui fide christiana primitus imbuendi sunt, eo quod existimeris habere catechizandi uberem facultatem, et doctrina fidei et suavitate sermonis¹: te autem pene semper angustias pati, id ipsum quod credendo christiani sumus, quo

ADMONITIO PP. BENEDICTINORUM.

Libri de Catechizandis Rudibus contulimus codices manuscriptos quatuordecim: Corbeiensem perquam egregium annorum 800, alium Ecclesiae Laudunensis annorum 700, Divionensem abbatiae S. Benigni, Pratellensem, Fiscannensem, Michaelinum, Cisterciensem, Floriacenses duos, totidem Victorinos, Sorbonicum et duos Vaticanos; lectiones variantes ex tribus Belgicis cura Lovaniensium decerptas; et postremo editiones primarias Amerbachii, Erasmi ac Lovaniensium.

Comparavimus praeterea eas omnes editiones initio Retr. et Confess. t. 1, memoratas. M.

(a) Scriptus circiter annum 400.

(b) Idem ille forsitan est Deogratias, cui presbytero Augustinus, post annum Christi circiter 406, ad quaestiones Pa-

ganorum ab eo sibi Carthagine missas respondet epistola nunc ordine 102.

¹ Lov., et doctrinam fidei et suavitatem sermonis.